

"Ελα βίβιτα τώρα νά'κάνης,
ν' ἀπαλλάξωμ νία φίλιδ,
πρὶν κ' ἔγὼ νὰ φτερώσω τοσπάνη
καὶ τραβῆς τάραι σου μαλλιά.

Σοῦ κοσιτί' ἡ μεγάλη μου πῶσις,
τέτοιος βρόντος ἀκόμη βροντιῆ,
ἔλα σὺ, ποῦ σοῦ δίνο τὰς γρούσις,
ἔλα πάλι σ' ἐμέτα κοντιά.

"Ὁρῶ παιδιά, τὰ μάτια μου τὰ ἴθλωσε τὸ κλάμμα...
τί μοδίθε νὰ παρατιγηθῶ
κ' ἄδικως νὰ χαντακωθῶ
γ' αὐτὸ τὸ παληγορῆμμα;

Σοῦ τῶνα μιά, σοῦ τῶνα δρό, Κορκοράτη τοσιεπῆ,
μὲ τὸν Καλογερόπουλο δὲν εἶναι προκοπή.
Τόσως ἡμέρας πέρασαν ὄστερ' ἀπὸ τὴν μπόρα
κ' ἔνα μικρὸ περίσοσιμα δὲν ἔβγαλ' ἔως τῶρα.

"Ὅση δύναμι κ' ἂν βάλῃ
μόνον Ἐλλεμμα θὰ βγάλῃ.
Σοῦ τό λέγ' ὀρθά κοσιτά
πὼς δὲν εἶναι γιὰ λεφτά.

Μὴ λησμονεῖς τὰ δικά μου τὰ μὴ λησμονούμενα...
τί μὸς κᾶπτιος νὰ πέσω σ'α καλὰ καθούμενα.
Πὼς ἐχάρηκαν καμπόσις γιὰ τὸ φράσκο τὸ μεγάλο,
ποῦ τοὺς κρέπει δόσιμο...
τῶνα λάθος φέριε τῆλλο,
καὶ τὰ δρό τὸ πέσιμο.

Πόσα μοιβαλιαν καὶ πόσις,
κ' ἔλεγε καθῆνος ἴνκος:
σὺ, ποῦ τῆχως τετρακόσις,
πὼς τὴν ἔπαθες ἀδικόσις;

Πὼς σοῦ κᾶπτιος νὰ πέσις γιὰ τὸ γράμμα;...σὲ καλό σου...
κῆσιμα κῆσιμα σ'ὸ μάλιο σου.
Τι σοῦ σ'ἀκάρωσις, καθῆμνε:
πὼς σ' ἀνοόσις τῆς παλῆβρις;
δὲν τοὺς ἄρνες νὰ λένε
καὶ τὰ βγάλουσι ἴδιοι μαύρις;

"Ἄμμ' ὁ γέρος τῆς Κορδόνας;...μοιβαλε κ' αὐτὸς θηλιεῖ
κ' εἶπε τόσα γιὰ τὸ γράμμα, ποῦργαν' ἀπὸ τὸ Λουτρίδα...
ἂν ἐκεῖνο θὰ καθῆσαι νέσις φέρις; σ'α οὐκίθι
μὸνο γιὰ τὴν Ζακρεϊφῶδα, τὸ οὐκίθι τοῦ Θεοδοῦράκη.

Γιὰ πολιτελιος οὐκίθι θὰ περῶσι τὸ οὐκίθι
καὶ τοῦ γέρον μαμακιλιῆ,
καὶ θὰ λέη καὶ τὸ κόμμα τοῦ σαιτοῦ Σανδοκτόπη;
ἔλα τῆχ' ἡ Ζακρεϊφῶδα, μὴν' ὁ ναπιεῖς τῆς λειπεί.

Ὁ Φαδουλιῆς ὁ χαιῶνον πρὸς τὸν παραιτημένον.

Δὲν ἔμπορὸ νὰ λησμονήσω μιαν πῶσις ἀτυχη,
δὲν ἔμπορὸ νὰ τὸ χαιῶνω πὼς δὲν εἶσαι σ'τὴν Ἀρχή.
Δὲν ἔμπορὸ νὰ τὸ χαιῶνω πὼς Ἀνάργυρος δὲν ὀρεῖ,
πὼς συνέβη μιὰ πῶσις τραγιγιε καὶ φαιδρά.

Σὺ, ποῦ βόμβους δὲν ἀνοίσεις κάθε κούφης μηλιόλῶθης,
πὼς τοιαυτὴν ἀτυχίαν, φίλον ἦτορ, ἐπεπόνθεις;
Πὼς γ' αὐτὸ τὸ παληγορῆμμα τὴν Ἀρχὴν ἀφῆκες, ἴφωσι,
καὶ τὴν πῶσις σου σαρκάζουσι οἱ τῆς Μιγαλοῦς χρεῶσις;
Πὼς εἶσαι, ποῦ βροκόεις τόσα πλεονάζοντα λεπτά,
ἔχχασες τὸ σκρίπτα γιάνεντ', ὅτι μένουσι τὰ γραπτά;

Γιὰ τὸν Κόντε μὴ λυπῶσαι, γιὰ τὸν Κόντε μὴ ῥωπιῆς,
καὶ κατ' ὄσιον ἐπισκοπέεις θὰ σοῦ κᾶμη κατ' ἀνάς.
Ἦθελε νᾶλθῆ νὰ σ' εἶρη νὰ τὸ πῆτε κοιναφῶ,
μὰ τὸν ἔπιασε βροχῆ.

Ἦθελε νᾶλθῆ νὰ σ' εἶρη, μὰ τοῦ ἔγχατε δουλειῆς
καὶ πολλοὶ μοιρομορῶσιον,
ἦθελε νᾶλθῆ νὰ σ' εἶρη, μὰ τὸν φίλον ἡ κοιζαῖς
δὲν σ'α γουργούριαν,
κ' ἴδιοι τοῦ φανάζαν γύρω
καὶ γ' αὐτὸ δὲν ἴθιδε, μῆτρο.

Ἦθελε νᾶλθῆ νὰ σ' εἶρη, πρῶτες του σιγκυβερνήτη,
μὰ ἡσμόνησε τὸ σπῆτι,
καὶ γιὰ τῶτο μὴν ἐξαχῶσις, τὸν γουρμῶτων ἐξαχαρῶη,
τὴν ἀπτερέσσα τοῦ σπῆτηο σου νὰ τοῦ στείλῃς ν' ἀριβῶρη.

Κ' εἶσι τότε δὲν θὰ λέμα: φίλιος ἐστεῖτε πρὸς φίλον
τρισιτάφυλλον μὲ φύλλον,
μὰ θ' ἀλλάξωμι τὸν σῆχο καὶ θὰ λέγουν ἀπὸ τούτου:
φίλιος ἐστεῖτε πρὸς φίλον τὴν ἀπτερέσσα τοῦ σπῆτηο του.

Γιὰ τὸν Κόντε μὴ λυπῶσαι, γιὰ τὸν Κόντε μὴ ῥωπιῆς,
πρῶσιμεν ἔσιν μετ' ὀλίγους καὶ νὰ μὸς τὸν χαιρετῆς.

Τοῦ παισιῦ μας εἰς Ἀστωσις τὸ φύλλον τὸ γινωσῶν
καὶ μάλα σεβαστόν,

ὁ Ρῆπουλις ὁ προσορῆλις πατῶν ἀναλιμαβῆει,
πρὸς ἴδιοις ὑποσχομένους πὼς τέον θὰ τὸ κᾶρη,
ὁ Ρῆπουλις ὁ τρομῆρις, ὁ Σιμοπουλοφῆρις,
ὁ γινωσῆς ὁ περιφραδῆς καὶ τῆς γραφῆρις μέρις.
Μὰ πέρνει καὶ τὸν Βουσιεῖ, τὸν Γεωρῆρη δηλαδῆ,
κοιτῆλι πρῶτες τᾶσις καὶ μάλιμα παιδι;
Αὐὸ κ' ἐμεῖς ἐσχομεθα μὲ τὴν ψυχῆ μας ἴλη
νὰ πάρη ὀρόμο τὸ παλῶ σ'α χέρις τοῦ Μανωλῆ.

Γλαυκόμειρον θανῶσιον τὸ τῆς Ἀκαδημῆς,
ἦν Ὅθων ὁ Ρουσοῦπουλιος ἄλιος δισιθῶντι,
δὲν εἶναι κ' ἄλλο δειτέρον εἰς ἀρετῆς ὀμοιῶσις,
καὶ κοινοτάτης χρήσις μετὰ μικρὸν θὰ γίηη;
Σ'α φαρμακῶδα τὰ γινωσῶ τῶν Ἀθῆνῶν πᾶσιτα,
μὰ καὶ σ'τὴν Ἀκαδημῆσιαν ἐδρῶσιμεν, παλιτα.